

לחלום, להעז, להגשים

אייל סבג

© כל הזכויות שמורות לאייל סבג

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או לקלוט בכל דרך או אמצעי אלקטרוני, אופטי או מכני, כל חלק שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג שהוא בחומר הכלול בספר זה אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמחבר.

מהדורה שנייה – נובמבר 2010

ניהול הפקה ועריכת תוכן
אירה כהן – קליפסטורי
כתיבת ביוגרפיות ותיעוד סיפורי חיים,
הפקת אלבומי הנצחה וזיכרון

iracohen@zahav.net.il www.clipstory.co.il
טלפון: 050-6968481

עימוד ועיצוב גרפי:
מאיה – אומה עיצובים
050-3215218
www.omadesigns.com omadesigns@gmail.com

תוכן ענינים

5	תודות
7	דבר המחבר
11	לחלום
33	להעז
77	להגשים
147	תשע תובנות
171	אחרית דבר
172	ביבליוגרפיה

"אין כאו המילים לספר על הכותה אותן..."

(אסל דניאל)

תודות

בראש ובראשונה ברצוני להודות לבורא עולם, על שנטע ברגליי נכות ועל שצייד אותי בכוחות נפשיים עצומים, כוחות שגרמו לי להפוך נכות לאיכות, איכות לשליחות, ששינתה, משנה, וכולי תקווה שתמשיך לשנות את קו מחשבתם של המוני האנשים הכמהים "לרענן" את הנוף הפנימי של חייהם.

תודה להוריי האהובים – עליזה ומרדכי על שגידלו וחינכו אותי למצוינות ועל שמעולם לא חדלו מלהאמין בי.

לאחותי היקרה סיון שליוותה ותמכה בחלק ניכר מהמהלכים ששינו את חיי.

אני חב תודה עמוקה גם לאנשים יקרים, שהיו עדים (חלקם גלויים, חלקם סמויים) למהלך כתיבתו של הספר:

עדי רז, יפה עזרא, אסנת שטרית, שי ואביטל רודלמן, יוני ומליסה בר-אילן, גל שמואלי, הדר בן עמי, ירון מירלמן, מירה קליין-פכט, שי וטלי אוכמן, יסמין רוזי, שרית קודעי, רונית עוז, ורד רונן, נירית נורמן, מגי חג'ל, שרון נחום, צבי מרחב, אילנה בראל, משפחת כהן, דורון ברטי, אביחי ג'קסון, מירית כהן, ריס פריבר, יוסי בן טוב, איריס סיניגליה, שלומית כוחלני, זמר מור, בלהה שוורץ, רות חליגואה, צוות עובדי ומנהלי מכון אדלר, איציק רצימור, אלה יצחק, סמדר סלע, לימור שטרית, איילת שאשא, צוות המכון להכשרת הסגל - חיל האוויר ירושלים ולקוראיי הנאמנים ברשת החברתית "קפה דה מרקר".

תודה עמוקה לאירה כהן, שבלעדי הכישרון והמקצועיות שלה, הספר הזה לא היה נולד.

תודה נוספת למאיה דודקביץ' על האדיבות, המסירות וההשקעה הרבה בעיצוב הספר.

תודה לסיגל רייכמן על מסירותה, חריצותה, אהבתה וחלקה בבחירת שמו של הספר.

תודה אחרונה לכל האנשים המדהימים שמלווים אותי מתחילת דרכי ככותב, כמאמן וכמרצה. תגובותיכם הכנות הינן ההשראה הגדולה ביותר שכותב יכול לבקש לעצמו. בלעדיכם למפעל חיי לא היה מקום.

אוהב אתכם,

אייל

קוראים יקרים,
הפניה בגוף הטקסט ברוב חלקיו של הספר,
נכתבה בגוף שלישי זכר רק מעצם נוחותה.
הספר מופנה לנשים וגברים באותה מידה
ובאופן שוויוני!

כמה הרהורים ושאלות לפני שנקפוץ למים...

תחילה חשבתי לפתוח את ספרי עם השאלות הבאות:

•האם אתה מאושר?

•האם אתה מסופק מעיסוקך?

•האם אתה מוערך במקום אליו אתה הולך כל בוקר?

•האם יש אהבה בחייך?

•האם אתה מודע לפוטנציאל העצום וליכולות הקיימות בך?

•האם אתה מצליח לסגור את החודש?

•האם חייך מלאי שפע?

•האם אתה באמת חושב שהעתידי נקבע מראש ושאינ בכוחך לשנותו?

ואז חלפה בי המחשבה: "ואם תשובת הקורא על מרבית הסעיפים תהיה 'לא', אתה חושב שזה מה שיגרום לו לקרוא אותך? הרי יש ערימות של ספרים שעוסקים באותן שאלות בדיוק..."
רגע למחשבה.

ושוב הקול הפנימי שמדבר אלי שואל:

"תאר לך שהוא מאושר, מעושר, מאוהב, נאהב, מסופק בעבודה והכל דופק כמו שעון בחייו - עכשיו מה? איבדת קורא פוטנציאלי..."

מבולבל משהו, חשבתי על פתיחה יותר משכנעת, משהו שיהיה שונה ממאות ספרי הרוחניות המונחים על מדף ה"ניו אייג'" בחנויות הספרים.

וכך, לאחר ש"שרפתי" שבועות ארוכים על "איך לעזאזל אני פותח את הספר הזה?", הבנתי ששום הקדמה לא תהיה נכונה מבלי לגעת ולו במעט באדם שהייתי בעברי הרחוק.

לפני יותר מעשור, הייתי בחור מפוחד, תלותי, חסר ביטחון, חסר אמונה והערכה עצמית, תלוש כעלה ומלא בכעסים, בעיקר כלפי זה שברא נשמה בגופי. מרבית הכעסים האלה נבעו מצורת חשיבה לקויה ומתחושת קורבן על המצב אליו הגעתי עקב הרשלנות הרפואית שנגרמה לי עם לידתי. לגלוג הילדים בגן ולאחר מכן בבית הספר היסודי, האצבע המושטת, הכינויים ש"הדביקו" לי, כל אלה יצרו משקעים לא מבוטלים אשר הובילו להתפתחותה של "נכות פסיכולוגית" שהלכה והתעצמה עם השנים.

חלק מאותם חסכים, נבעו בין היתר מהעובדה שלא יכולתי לקחת חלק באותם משחקי הילדות שמעצבים את דימויו ויכולתו להנהיג, של ילד מתבגר. משחקים כגון: כדורסל, כדורגל, תופסת, ארבע מקלות וכו' לא היו

חלק מעולמי באותן שנים.

לימים מאוחרים, כאשר לרוב חבריי כבר הייתה בת זוג, מצאתי את עצמי מתבונן בחשאי במחוות להן כה ערגתי בעצמי: חיבוקים, נשיקות, סיפורים וחוויית על המגע המיני הראשון שלהם. התסכול הנורא מול הכמיהה העזה, גרמו לטלטלה סוערת בנפשי הדחוקה. לו יכולתי, הייתי משלם את כל ההון שבעולם על מנת לחוות את אותן חוויות.

עם הגיעי ללשכת הגיוס "קיבלתי מתנה" מצה"ל בצורת פטור משרות. עובדה זו תרמה אף היא במידה רבה לרמת התסכול שהצטברה בי באותם ימים, תסכול שהביא אותי להסתגרות ממושכת, לפחדים, ולרגשות שליליים שכלאו אותי, כאילו הייתי אסיר בבית הסוהר שיצרתי לעצמי, אותו כיניתי בית המאסר של הנפש.

המפנה שחל בחיי התרחש כנס קטן שהוביל לשורה ארוכה של פריצות דרך בהמשך. היה זה לאחר שעניי נתקלו בספר שהגיע לידי "במקרה", ובו מסופר אודות כוחו העצום של תת-המודע ועל יכולתו להפוך את המחר להרבה יותר עשיר מיום האתמול. תחילה "זכה" הספר ליחס משפיל ממני. כאשר קראתי בכריכה האחורית על הנושאים המועברים בו, בעטתי בו לכיוון הארון מאחר וסירבתי להאמין לשיטות שהוזכרו בו. כמה ימים אחרי כן גברה סקרנותי, החלטתי לתת לו הזדמנות נוספת ושלפתי אותו ממעמקי הארון. לאחר שקראתי במלואו התחלתי עם הזמן, בתהליך הדרגתי, להפנים את כוחן של מילותיו, להכיר בהן ולהשתמש בטכניקות שהוזכרו בו. כעבור אחד עשר חודשים מאז שהגיע לידי, מצאתי את עצמי על מטוס בדרך לדרום אפריקה, לטיול ששינה את חיי מקצה לקצה ושעליו ארחיב בפרק נפרד.

עם חזרתי מחו"ל עברתי לאילת, שם מינפתי את עצמי בצורה חסרת תקדים. אילת הייתה המקום הראשון שבו פרצו השינויים הגדולים של חיי ובאו לידי ביטוי בכל תחומי החיים: בעבודה, בחיי חברה תוססים, בזוגיות, בשגשוג רוחני, ואף בהצלחה כלכלית מדהימה שהובילה אותי עם הזמן לנהל אורח חיים ברמה גבוהה, תוך הקפדה ופיתוח של מודעות אישית שעליה מדבר בין היתר ספרי.

בפברואר 2008, לאחר טיול ממושך במזרח ולאחר עשור מוצלח בעיר השקיעות האדומות, עזבתי את מקום עבודתי, משכורת מעולה, פנסיה מובטחת, חופים מזמינים, דולפינים חייכניים, ועוד דברים נפלאים אחרים, השכרתי את ביתי ועברתי לגור בשרון, כל זאת לטובת העצמת שליחותי ומפעל חיי.

ועכשיו - איך הסיפור שלי קשור אליך?

ספרי נכתב מתוך אמונה שישנם מיליוני אנשים שלכל אחד מהם "מטען" כזה או אחר, אותו הם נושאים בתיק המסע האישי שלהם. לו רק ידעת עד כמה מחפשים הם מזור וניצוץ של תקווה אשר יאירו את דרכם וינתבו אותם לדרך חדשה, לו רק ידעו שהאוויר האמיתי נמצא מרחק פסיעה בודדה מהם. אבל, וכאן טמון ההבדל, מרבית האנשים השקועים בתסכול ומונעים מתוך תחושת החמצה של החיים, בוחרים לתפוס את עצמם כקורבן - הם שוכחים בעצם שזכות הבחירה היא שלהם ואך ורק שלהם, ובמקום לקחת אחריות על ההווה כמו גם על עתידם, הם מעדיפים להפנות את כעסם כלפי היושב במרומים, כלפי המזל, הגורל, ה"מכתוב", ועוד גורמים אחרים אשר "אחראים" למצב אליו נקלעו.

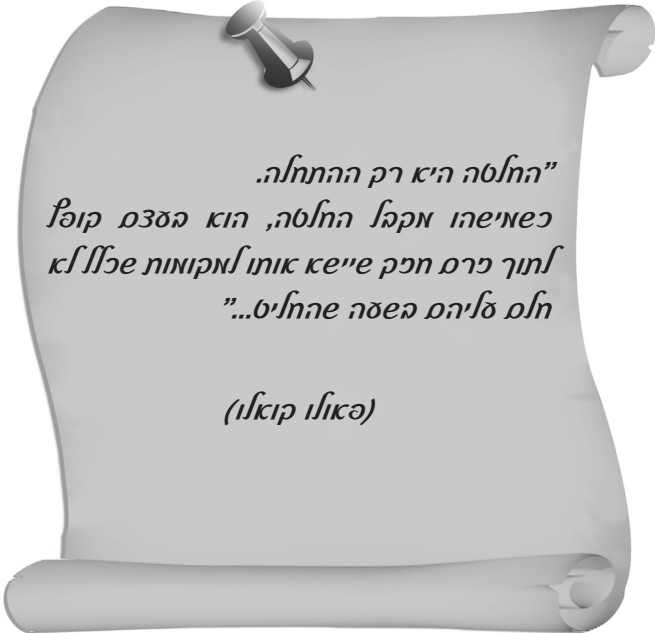
על פי תפיסת עולמי, הגורל לא נקבע מראש ולכל אדם שחי בעולם הזה, יש זכות ליהנות מחיים מאושרים, מעושרים, מוצלחים, מלאי אהבה וסיפוק אישי. מטרתו של הספר, היא בראש ובראשונה להעניק לך את אותם הכלים אשר עזרו לי להפוך את חיי ממקום שומם ומלא בכעסים, למקום פורח ומצמיח. מעולם אותו ראיתי דרך זווית עין צרה, נפתח לי צוהר לעולם שבו אני משפיע, מגדיל ומעצים. זוהי מתנה נפלאה שקיבלתי, ובספרי זה אני רוצה לחלוק בה איתך - אם רק תאמין שניתן להפוך **אושר והצלחה לדרך חיים ולא ליעד.**

השתדלתי להביא את דבריי בגובה העיניים, בהומור ובצורה הפשוטה ביותר. זאת על מנת להנעים את זמנך, ובעיקר להנחיל לך את מירב הכלים שיביאו אותך למציאות שייחלת לעצמך.

קריאה מהנה!

נ.ב.

אם אתה מצפה שחייך ישתנו תוך שעה מקריאת הספר, אז כנראה שלא עשינו תיאום ציפיות מועיל. כדאי שתחזיר את הספר למדף ושיהיה המון בהצלחה במציאת מרשמים מהירים לחיים מוצלחים. אבל אם בדומה לרוב האנשים אתה מבין שזרע לא הופך לעץ פרי תוך רגעים ואם יש אמונה בלבך, סבלנות, הבנה לתהליכי עומק ורצון עז לשנות את מציאות חייך – אני יכול להבטיח לך שחייך הולכים להשתנות מקצה לקצה.

*”החלטה היא רק ההתחלה.
כשמישהו מקבל החלטה, הוא בעצם קופץ
לתוך פרס חכק שיישא אותו למקומות שלא לא
חלם עליהם בעשה שהחליט...”*

(פאולו קואלו)

לחלום

ב- 19/03/73, לאחר תשעה חודשים של הריון תקין, הובהלה אמי לבית החולים רמב"ם בחיפה עם צירי לידה כואבים. בשעה 07:00 בבוקר קיבלו אותה למחלקה, בדקו והציעו לה לטייל כשעתיים מאחר ו"עדיין אין לך פתיחה מספקת ללידה". כעבור שעתיים של "ג'וגינג" בפרוזדורים של מחלקת היולדות החליטו לאשפז אותה ובמקביל, נתנו לה זריקת זירוז על מנת להאיץ את תהליך הלידה.

מאחר ורק מי שהייתה שם ועברה את החוויה הקשה הזו, מסוגלת להבין על מה אני מדבר, ביקשתי מאמי לספר על אותו היום מנקודת מבטה האישית:

"זה החל ב- 10:00 בבוקר ונמשך עד 21:00 בלילה. מדי פעם, עדכנו אותנו הרופאים בהתפתחויות. ב- 22:00 לערך, הובהלתי מהמחלקה לחדר הלידה במתח רב שנמהל בשמחה גדולה, שהנה אני עתידה לראותך סוף סוף מגיח לעולמנו. חדר הלידה היה ריק באותה השעה. למרות שהמראה היה מלחיץ מעט - המיטה עם שתי רגליות הברזל, המכשירים, עמדת התינוק המכוסה בסדין ומעליה נורית החימום - השתדלתי להתרכז אך ורק בלידה. לאורך כל התהליך הרופאים ביקשו שאלחץ ממש חזק על מנת לעזור לך לצאת, אך לצערי, מאחר ולי יש רחם צר ואתה היית גדול, לא התאפשר הדבר.

בשלב מסוים התחילו להזריק לי זירוז בקצב לא הגיוני, ממש בטירוף. מהומה החלה סביבי, לחיצות ונשיפות שארכו ארבע שעות, רגעים ארוכים של סבל שנראו כמו נצח, כנראה גם אתה לא ממש "נהנית" מהסיטואציה. לפתע אמרו לי שמרדמים אותי משום שאתה במצוקה, בקושי יכולתי להבין מה באמת עתידים לעשות לי, לא הייתה לי שהות להתרכז במשמעות הדברים, ובתוך כל הסיטואציה שהתחוללה בחדר הלידה, מי יכול היה בכלל להבין לעומק מה קורה. ואז שקט, דממה. מאז בעצם לא זכרתי דבר.

התעוררתי לשקט חדש ומקפיא. עדיין בחדר הלידה. מיששתי את בטני וגיליתי שילדתי. מבטה של הרופאה שעמדה לידי היה מבהיל. מבהיל לא פחות היה מבטה של האחות שטיפלה בי. דבר ראשון מלמלו שפתיי בשאלה חלושה: "האם ילדתי?" והן השיבו שכן. "מה ילדתי? הכל בסדר? איפה התינוק שלי?...?" יריתי בצרורות את כל השאלות שחולצו מתוך עומקי הפחד שהיה אחוז בתוכי עדיין."

במהלך השעות הבאות קיבלה אמי את שאר האינפורמציה הקשה: "ילדת בן אך הייתה לך לידה מאוד קשה, איבדת את ההכרה ונאלצנו להוציא את תינוקך עם מלקחיים. כרגע הוא עדיין במצב קשה ואיננו יכולים לומר לך מה יהיה מצבו... צריך לחכות קצת, להאמין ולקוות שהוא יעבור את זה..." ניסו מילותיהן האחרונות להרגיע במשהו.

אינני יכולה לתאר לך מה עבר עליי באותם רגעים קשים. הרגשתי שעולמי חרב עליי. חשתי כאילו פטיש עצום מימדים צנח זה עתה על ראשי, גופי ובטני והמשיך להכות בי, מנסה להפילני, למחוץ את הלב, להמית בי את האהבה שחיכתה להגייח.

כך זה היה אייל, לידה ראשונה, לא ידעתי אז מהי לידת מלקחיים ומה יהיו השלכותיה. גם לא הסבירו לי או הכינו אותי לנורא מכל. שעות רבות בכיתי, האחיות סירבו להראות לי אותך בטענה שסיכויך לחיות הם כה קטנים, רק חמישה אחוזים, ואולי עדיף לי שלא לראות אותך, שלא אקשר, שזה לא יהפוך לקשה יותר. כמובן שמחיתי על כך וביקשתי לראותך, ממש התעקשתי בדמעות, אך זה לא עזר, עד שבלילה השלישי אזרתי אומץ והתגנבתי לחדר התינוקות. אחות רחמנייה הצביעה לכיוונך. התקרבת, דמעותיי חנוקות והלב מפרפר לקראת מה שאני עתידה לראות. אתה היית כה קטן וחסר אונים, שכבת בתוך האינקובאטור, חלקו הימני של גופך רועד, ואני עמדתי בחוץ ולא יכולתי לעזור לך. זו הייתה תחושת כאב מוחץ. הנה אני אמך יולדתך עומדת במרחק נגיעה ממך, רואה אותך מתייסר וסובל ואין בכוחי לעשות דבר. שאלתי מדוע התינוק שלי רועד והאם קר לו, והאחות השיבה בקול מהוסס שאינה יכולה למסור פרטים וכדאי שאשמע על מצבך מהרופאה שלי.

חיכיתי בכיליון עיניים לביקור הרופאים שהתקיים למחרת בשעות הבוקר. כשעמדתי מול עיניה הבוחנות של הרופאה, שאלתי מדוע התינוק שלי רועד ונמסר לי שיש לו פרכוסים מהלידה הקשה שעברתי. בשעתו לא הבנתי מה הכוונה ל"פרכוסים" והאם המשמעות היא נזק מוחי שעלול להיגרם לך. הייתי אמא צעירה, לידה ראשונה, איך לעזאזל אני אמורה לדעת מה קרה בלידה? כמובן שהם לא סיפרו לי מה ההשלכות של הפרכוסים הללו, אלא פטרו אותי בכל מיני סיפורים ותקוות שווא. "את אישה צעירה, עוד יהיו לך ילדים נוספים בעתיד". רתחתי מזעם למשמע הדברים הללו וצרחתי על הרופאה, איך היא מעזה בכלל לומר לי דברים כאלה. בכיתי ימים כלילות אך הם בשלהם, נותרו עמומים וחמקנים בתשובותיהם.

ביום החמישי לאחר הלידה הופיעה בחדרי אחות והודיעה לי שהם צריכים להזריק לי זריקה להפסקת החלב מאחר ולא אוכל להניק אותך. זה הכניס אותי לחרדה שאולי קרה לך משהו ולא מודיעים לי. הלכתי שוב לראותך באינקובאטור כדי לוודא שאתה חי. אתה חי. רגיעה.

ששה עשר ימים שהינו בבית החולים ורק לאחר מכן שוחררנו הביתה מבלי שמישהו הסביר לנו מה יהיה בעתיד, מהי רמת הפגיעה שלך ומה עלינו לעשות. כל שרציתי הוא להביא אותך הביתה, ושסוף סוף תהיה שלי, לידי, שאוכל להחזיקך בזרועותיי.

במהלך החודש הראשון לא הבחנו בדבר חריג, אך בחודש השני גילינו שראשך נוטה לצד ימין, וזאת בנוסף לצד גופך הימני שנפגע כתוצאה מהמלקחיים. הלכתי לטיפת חלב והפניתי את תשומת לבם שראשך נוטה הצידה. "זה יעבור, אל תדאגי" כך אמרו לי.

מבית החולים לא מסרו שום מידע על מצבך ולפיכך, לא ידעו שם מדוע ראשך נוטה לצד. רק כשהגעת לגיל חמישה חודשים הבחנתי שגם ירך לא משוחררת ושכל הזמן אתה מחזיק אותה כלפי פנים. שוב חזרתי לרופאה בקופת החולים, שוב היא כעסה על שאני מבלבלת לה במוח. רק בגיל שבעה חודשים, לאחר ביקור אצל רופא פרטי, קיבלנו את בשורת האיום - שיתוק מוחין. מכאן התחילה ההבנה להתגלגל ולחלחל בנו, מדובר ברשלנות רפואית פושעת ש"טיאטאור" בכך שמסרו לנו אינפורמציה חלקית. משמעות המילים הכתה בנו ללא שום נקודת אחיזה שבה יכולנו לעטוף את עצמנו במעט תקווה, אופטימיות. הכל קרס".

לרכישת הספר ולהתרשמות מיתר ספריי <<<